

Ο άγιος Νεομάρτυς Γεώργιος ο εξ Αττάλειας († 25 Ιουνίου 1823)

[/ Πεμπτουσία](#)

Απέναντι από την Χίο, στα μικρασιατικά παράλια, στην Κρήνη (σημ. Τσεσμέ) κάποιο Σάββατο του έτους 1823, στις 25 Ιουνίου, ο Νεομάρτυρας του Χριστού Γεώργιος από την Αττάλεια, παρέδιδε γαλήνια το πνεύμα του στον Κύριο Ιησού Χριστό.

Ο Νεομάρτυράς μας αυτός, ο Γεώργιος, που είναι από τους τελευταίους της Τουρκοκρατίας, γεννήθηκε στην περιοχή της Αττάλειας της Παμφυλίας της Μικράς Ασίας από εύπορους και πιστούς γονείς, οι οποίοι μάλιστα είχαν και ιδιόκτητη εκκλησία της αγίας Αικατερίνης. Τα ανέμελα παιδικά του χρόνια δεν τα χάρηκε για πολύ. Διότι κάποια ημέρα, καθώς έπαιζε με άλλα παιδιά μακριά από το σπίτι του, τον είδε ο πασάς της περιοχής, ο Προύσαλης, τον ξεχώρισε για την καλωσύνη του και τον άρπαξε για το αρχοντικό του. Παιδί έξυπνο, διακρινόταν πάντα για το σεμνό του ήθος μέσα στην οθωμανική οικογένεια. Δεν άργησε όμως να επηρεασθή από το αλλόθρησκο περιβάλλον μέσα στο οποίο ζούσε. Το άπειρο παιδί το είλκυσαν και το έπεισαν και έγινε μουσουλμάνος. Του έδωσαν και νέο πλέον όνομα: «Μεχμέτης» και ο πασάς σύντομα τον ενύμφευσε με την κόρη του.

[Αττάλεια](#)

Αττάλεια

Οι πιστοί γονείς του Γεωργίου δεν ήξεραν τίποτε γι' αυτόν. Αναζητούσαν επίμονα να μάθουν «τι συμβαίνει». Όταν έμαθαν μετά από μεγάλο χρονικό διάστημα την είδησι για την θλιβερή αυτή εξέλιξι της ζωής του καλού τους παιδιού, στέναζαν και έκλαιγαν. Όχι τόσο, διότι το έχασαν από κοντά τους, αλλά επειδή είχε εγκαταλείψει την αγκαλιά της Εκκλησίας του Χριστού. Με χαρά όμως πληροφορήθηκαν ότι, στο πλουσιόσπιτο του πασά υπηρετούσε μία Χριστιανή γυναίκα, η Μαρία. Κατέφυγαν λοιπόν κρυφά σε αυτήν και την παρακάλεσαν να αφυπνίση τον αποστάτη υιό τους.

Η Μαρία έσπευσε να ξυπνήση την συνείδησι του νέου αυτού. Με λόγια στοργής του

υπενθύμισε τις ρίζες του, την πίστι του και τον αβάστακτο πόνο των γονέων του. Η καρδιά του Γεωργίου τότε ράγισε. Η ψυχή του μπήκε σε πορεία μετανοίας. Και το σχέδιο καταστρώθηκε αμέσως. Ο ίδιος προσποιήθηκε, ότι επιθυμούσε να πάη για προσκύνημα στην Μέκκα, στην πραγματικότητα όμως θα πήγαινε στους Άγιους Τόπους. Αλλά και η Μαρία και αυτή θα έφευγε μόνη της για τον ίδιο προορισμό, την Αγία Γή και θα αντάμωναν εκεί. Η άδεια από τον πασά τους δόθηκε. Το σχέδιο φυγής ωλοκληρώθηκε. Έφθασαν στον προορισμό τους με επιτυχία και ασφάλεια. Με ιερή συγκίνηση ο αποστάτης Γεώργιος (Μεχμέτης) προσκύνησε τα θεοβάδιστα εκείνα άγια μέρη. Στην ιερά Μονή του Αγίου Σάββα εξωμολογήθηκε με συντριβή το αμάρτημά του. Δύο χρόνια παρέμεινε στους Αγίους Τόπους. Η πιστή Μαρία έγινε γι' αυτόν πλέον «θετή μητέρα» του και πολύτιμος σύμβουλος.

Κάποτε ήρθαν προσκυνητές στην Αγία Γή ευσεβείς πιστοί από την Κρήνη της Μικρασίας. Τους παρεκάλεσαν λοιπόν να επιστρέψουν μαζί τους και έφθασαν και εγκαταστάθηκαν μόνιμα στην Κρήνη. Ο Άγιος διάλεξε το ήσυχο επάγγελμα του καφεπώλη και νυμφεύθηκε την Ελένη Μαυρογιάννη.

Είχε πλέον ξεσπάσει η επανάσταση του 1821. Η Χίος απέναντι από την Κρήνη ήταν το νησί, που συγκέντρωνε το μίσος των Αγαρηνών. Εκεί κατά καιρούς στέλνονταν από τις οθωμανικές αρχές στίφη Ασιατών και Τούρκων, για να τιμωρούν παραδειγματικά τα κινήματα της επαναστάσεως των ραγιάδων Ελλήνων.

Τον Γεώργιο, επειδή ήξερε άριστα την τουρκική διάλεκτο, τον προσέλαβαν ιπποκόμο στο Διοικητήριο της Κρήνης την περίοδο του Σουλεϊμάν αγά.

Συνέβη δε εκείνες τις ημέρες να διέρχεται από την Κρήνη πορευόμενος για την Χίο ο πασάς της Αττάλειας, ο Προύσαλης, ο πρώην πεθερός του Γεωργίου. Η Μαρία και η Ελένη συμβούλευσαν τον Γεώργιο να απομακρυνθή για την ασφάλειά του.

Εκείνος όμως τους απάντησε, ότι ήθελε «κάτι να επωφεληθή από την περίστασι». Μία δύναμι εσωτερική τον παρακινούσε να ομολογήση στον πασά, ποιός ήταν και να ξεπλύνη το ανόμημα της αποστασίας του. Γι' αυτό, όταν ο πασάς έφθασε στο διοικητήριο της Κρήνης, έτρεξε ο ιπποκόμος Γεώργιος, για να τον βοηθήση να αφιππεύση. Η αναγνώρισι δεν άργησε να γίνη. Έκπληκτος ο πασάς στρέφεται προς τον Γεώργιο και του λέει: «Γιατί έφυγες, Μεχμέτ, με απάτη και δολιότητα από το σπίτι σου αφήνοντας γυναίκα και παιδί; Εγώ δεν σε ανέθρεψα, δεν σε έκανα παιδί μου δίνοντάς σου για γυναίκα την κόρη μου και τόσα άλλα καλά;». Και τότε ο Γεώργιος θαρραλέα απάντησε: «Έχεις λάθος, πασά, ούτε εσύ με γέννησες, ούτε εγώ σε γνώρισα πατέρα, ούτε Μεχμέτης ονομάζομαι, αλλά είμαι Χριστιανός. Ονομάζομαι Γεώργιος και Χριστιανός θα αποθάνω». Ο πασάς της Αττάλειας ντροπιάσθηκε. Και γεμάτος οργή διέταξε να τον φυλακίσουν και να τον δείρουν

χωρίς έλεος. Ένας Τούρκος με γλυκόλογα και υποσχέσεις προσπάθησε να τον μεταπείση να αρνηθή την πίστι του. Ο Γεώργιος όμως σταθερά και λιτά απαντούσε: «Όχι!, δεν αλλάζω γνώμη». Στην φυλακή τον ακινητοποίησαν δένοντάς του τα πόδια στο τιμωρητικό ξύλο, στον «ποδοκάκη». Και ο Άγιος δόξαζε τον Θεό, διότι αξιωνόταν για την αγάπη του να πάσχη. Ο δραστήριος ιερέας και ιεροκήρυκας της περιοχής Γρηγόριος θέλοντας να ενισχύση τον έγκλειστο Γεώργιο, παρεκίνησε τους δημογέροντες και φυλάκισαν δύο ευσεβείς Χριστιανούς με την πρόφασι, ότι χρωστούσαν χρήματα. Αυτοί όμως θα παρέμεναν φυλακισμένοι δίπλα του, για να ενισχύουν τον υποψήφιο μάρτυρα του Χριστού. Ο Γεώργιος παρέμεινε σταθερός στην απόφασί του.

Δέχθηκε μαρτύρια σαν και εκείνα των αγίων μαρτύρων της πρώτης Εκκλησίας. Του τοποθέτησαν στο κεφάλι πυρακτωμένο σκεύος, «αγγείο», και περιέλουσαν το σώμα του με καυτό λάδι. Ο Άγιος δόξαζε τον Θεό. Και απαντούσε στους δημίους του: «Όσα βάσανα και τιμωρίες μου βάζετε, τόσα βραβεία και στεφάνους μου ετοιμάζετε στην αιώνια ζωή».

Τελικά εκδόθηκε και η διαταγή: Ο περιφρονητής του Αλλάχ Γεώργιος να κρεμασθή, όπως οι κακούργοι. Ο μάρτυρας επιθυμούσε βαθιά να ενωθή με τον Χριστό, πριν αναχωρήση για τον ουρανό. Γι' αυτό ευσεβείς Χριστιανοί του έφεραν κρυφά τα Άχραντα Μυστήρια και κοινώνησε με πολλή ευλάβεια. Την παραμονή του θανάτου του ο Γεώργιος ξαγρύπνησε προσευχόμενος και παρακαλώντας τον Θεό να τον αξιώση να «τελειώση καλά» τον δρόμο του μαρτυρίου.

Και την επόμενη ημέρα, Σάββατο 25 Ιουνίου 1823, ωδήγησαν τον μάρτυρα σε κεντρικό μέρος της Κρήνης, στην συνοικία Λαζούμη. Εκεί κάτω από την υψωμένη αγχόνη στον τοίχο της οικίας του ευγενούς Φαρμακέως Παντελάκη, οι αλλόθρησκοι προσπάθησαν για τελευταία φορά να κάμψουν το φρόνημα του Αγίου με νέες υποσχέσεις. Μάταια όμως. Ο μάρτυρας, αφού ύψωσε το βλέμμα του προς την Ανατολή, βύθισε την σκέψι του στον κόσμο του Παραδείσου και ψελλίζοντας την τελευταία του προσευχή: - «Μνήσθητί μου, Κύριε...», παρέδωσε με ειρήνη την ψυχή του στον Κύριο.

Τρεις συνεχόμενες νύχτες οι φύλακες Αγαρηνοί έβλεπαν το αιωρούμενο νεκρό σώμα του μάρτυρα πλημμυρισμένο από φως και έναν ιερέα όρθιο να το θυμιατίζει. Το θέαμα αυτό δημιούργησε νέα έκρηξι θυμού και οργής. Με νέα εντολή του Τούρκου δικαστή το σώμα το παρέλαβαν φανατισμένοι Εβραίοι, για να το σύρουν στους δρόμους της πόλεως. Και κατόπιν αργά τη νύχτα το καταπόντισαν στην θάλασσα στα ανοικτά του λιμανιού.

Το τίμιο λείψανο του μάρτυρα το περισυνέλεξε ο Ηλίας Σκλαβούνος, κυβερνήτης

ενός πλοιαρίου. Το έφερε στην Ρωσία, όπου και κηδεύθηκε ο νεομάρτυρας Γεώργιος με τιμές.

Πηγή: Βενεδίκτου Ιερομονάχου Αγιορείτου, Συναξαριστής 19ου και 20ου αιώνα, Έκδοσις Συνοδίας Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Ιερά Καλύβη «Άγιος Σπυρίδων Α΄», Νέα Σκήτη Αγίου Όρους, 2013.